

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 603/2017-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 6. októbra 2017 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Lajosa Mészárosa (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], zastúpenej advokátom Mgr. Otom Salokym, advokátska kancelária, Hlavná 94, Prešov, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 36 ods. 1 a čl. 37 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 8 Sžo 145/2015 a jeho rozsudkom z 27. apríla 2017 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 14. augusta 2017 doručená sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 36 ods. 1 a čl. 37 ods. 3 Listiny základných

práv a slobôd (ďalej len „listina“), ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 8 Sžo 145/2015 a jeho rozsudkom z 27. apríla 2017. Sťažnosť bola odovzdaná na poštovú prepravu 11. augusta 2017.

2. Zo sťažnosti vyplýva, že rozhodnutím Okresného úradu Prešov, odboru všeobecnej vnútornej správy (ďalej len „prvostupňový správny orgán“) sp. zn. PR.17217/2013/1505/MF z 28. januára 2014 bola sťažovateľka uznaná vinnou zo spáchania priestupku proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. d) zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o priestupkoch“), ktorú mala spáchať tak, že opakovane nepravidelne v roku 2013 spôsobovala hluk, a to búchaním, čím mala rušiť obyvateľov bytového domu na Švábskej 63 v Prešove a narúšať občianske spoluzitie. Za to jej bola uložená pokuta 35 € a povinnosť uhradiť štátu trovy konania v sume 16 €. Prvostupňový správny orgán uznal sťažovateľku vinnou okrem iného aj za konanie, ktorého sa mala dopustiť 20. mája 2013 o 04.45 h. Svoje rozhodnutie odôvodnil obsahom priestupkového spisu, výsluchom sťažovateľky ako obvinenej a výsluchmi 12 svedkov. Pripojený bol aj priestupkový spis sp. zn. PR.14565/2013/1204/VK, avšak dôkazy a zistenia z tohto spisu nebolo podľa prvostupňového správneho orgánu možné použiť v tomto konaní. Prvostupňový správny orgán nevykonal výsluch svedkyne [REDAKOVANÉ] navrhnutý sťažovateľkou, pretože vraj uviedla, že na výsluchu svedkyne netrvá. Pritom z výsluchu svedkyne v pripojenom spise vyplýva, že v noci z 19. na 20. mája 2013 sťažovateľka prespala u tejto svedkyne (nie vo svojom byte), a preto sa nemohla dopustiť protiprávneho konania, aké jej pripisovali iní svedkovia a nakoniec aj prvostupňový správny orgán. Napriek tomuto zrejmému rozporu v zisteniach nebola svedkyňa vypočutá na účel spoľahlivého zistenia skutočného stavu vecí. Prvostupňový správny orgán sa stotožnil s tvrdeniami svedkov – obyvateľov bytového domu a s ich petíciou, a to iba vzhľadom na mnohosť ich tvrdení, bez toho, aby zisťoval, či sa sťažovateľka skutočne mohla dopustiť všetkých tvrdených čiastkových útokov, ktoré jej boli pripisované.

3. V podanom odvolaní sťažovateľka poukázala aj na skutočnosť, že 20. mája 2013 o 04.45 h sa nenachádzala doma a nemohla preto robiť schválnosti. Napriek tomu rozhodnutím Okresného úradu Prešov, odboru opravných prostriedkov (ďalej len „žalovaný“) sp. zn. OU-PO-OOP1-2014/016780/FRA z 22. mája 2014 zmenil rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu iba formálne, a to tak, že uznal sťažovateľku vinnou z rovnakého priestupku ako prvostupňový správny orgán, teda aj z čiastkového útoku z 20. mája 2013, uložil jej rovnakú sankciu a zároveň zastavil konanie v časti obvinenia zo spáchania priestupku proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. d) zákona o priestupkoch, ktorého sa sťažovateľka mala dopustiť verbálnym napádaním a nadávkami adresovanými obyvateľom bytového domu. Čiastočné zastavenie konania odôvodnil žalovaný tým, že spáchanie tohto skutku nebolo sťažovateľke preukázané. Sťažovateľka poukazuje na to, že k jej odvolacím námietkam odvolací orgán iba všeobecne a formalisticky skonštatoval, že prvostupňový správny orgán vec správne posúdil skutkovo i právne, aplikoval správne právne predpisy, vykonal rozsiahle dokazovanie, ale jej obranu považoval za účelovú s cieľom vyhnúť sa zodpovednosti. Odvolací orgán sa rovnako vôbec nevysporiadal so skutočnosťou, že v noci na 20. mája 2013 sťažovateľka nebola doma, nemohla sa teda dopustiť protiprávneho konania, a tým podľa jej názoru odmietol aplikovať zásadu „in dubio pro reo“.

4. Rozsudkom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) č. k. 4 S 54/2014-64 z 3. marca 2015 bola zamietnutá žaloba sťažovateľky o preskúmanie zákonnosti priestupkového rozhodnutia z 22. mája 2014. Pritom v písomnom vyhotovení rozsudku krajského súdu v druhom odseku na ôsmej strane je uvedené, že po výsluchu účastníkov konania krajský súd dospel k záveru, že žaloba je dôvodná. V skutočnosti však sťažovateľka vypočutá nebola. Následne krajský súd parafrázoval obsah rozhodnutí správnych orgánov a na sedemnástej strane rozsudku v predposlednom odseku skonštatoval, že žaloba nebola podaná dôvodne. Potom krajský súd uviedol, že z obsahu administratívneho spisu a rozhodnutí správnych orgánov zistil, že sťažovateľka sa dopustila zavineného konania tak, ako bola uznaná vinnou. Skonštatoval, že napadnuté rozhodnutie bolo vydané na základe presného a úplného stavu veci v súlade so zákonom. Vo vzťahu k svedkyňi [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] uviedol, že sťažovateľka na jej výsluchu netrvala. Sťažovateľka namieta,

že rovnako ako správne orgány aj krajský súd sa odmietol materiálne zaoberať jej námietkou, podľa ktorej v noci z 19. na 20. mája 2013 nebola vôbec doma. Krajský súd sa tak iba formalisticky zaoberal žalobnými dôvodmi sťažovateľky a pochybenia správnych orgánov nenapravil, čím rozhodol arbitrárne a nepresvedčivo s následkami odopretia spravodlivosti.

5. Rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 8 Sžo 145/2015 z 27. apríla 2017 bol rozsudok krajského súdu potvrdený. Najvyšší súd sa v celom rozsahu stotožnil s rozsudkom krajského súdu. Sťažovateľka namieta, že najvyšší súd nevzal tiež do úvahy jej obranu týkajúcu sa 20. mája 2013. Pokračoval svojím konaním, postupom a rozhodnutím v stave *denegatio iustitiae* voči sťažovateľke, tento stav konvalidoval a zavŕšil tým porušenie označených práv sťažovateľky. Ak sa sťažovateľka nedopustila protiprávneho konania 20. mája 2013 (pričom svedkovia tvrdili, že sa dopustila), znižuje to vierohodnosť svedkov aj vo vzťahu k ostatným tvrdeným skutkom. Preto záver najvyššieho súdu, podľa ktorého nemožno mať pochybnosti o vierohodnosti svedeckých výpovedí, je podľa sťažovateľky arbitrárny a neobstojí. Pritom priestupkové konanie bolo začaté práve na podnet svedkov – obyvateľov bytového domu majúcich záujem na výsledku konania. Najvyšší súd tiež skonštatoval nedôvodnosť odvolacej námietky sťažovateľky, podľa ktorej o jej predchádzajúcom priestupku z roku 2011 nebolo právoplatne rozhodnuté. Vychádzal z toho, že medzičasom rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 8 Sžo 60/2014 z 22. októbra 2015 bola už táto skoršia vec rozhodnutá, hoci v čase podania žaloby to tak ešte nebolo. Podľa sťažovateľky aj takáto účelová argumentácia svedčí o arbitrárnosti rozsudku najvyššieho súdu o tom, že sa jej nedostalo spravodlivého procesu a že jej právo na spravodlivé súdne konanie a na rovnosť účastníkov bolo porušené.

6. Sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd o jej sťažnosti nálezom takto rozhodol:

„1. Sťažnosti sa vyhovuje.

2. Základné práva [REDAKOVANÉ] podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 36 ods. 1 a čl. 37 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd, a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, rozsudkom Najvyššieho

súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 8Sžo/145/2015 zo dňa 27.04.2017, a postupom súdu, ktorý jeho vydaniu predchádzal, porušené bolo.

3. Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 8Sžo/145/2015 zo dňa 27.04.2017 sa zrušuje a vec sa vracia Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie.

4. Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný nahradiť [REDAKOVANÉ] trovy konania spolu vo výške 312,34 € (2 x 147,33 € - 1. prevzatie a príprava právneho zastúpenia, 2. písomné podanie na Ústavný súd SR + 2 x režijný paušál 8,84 €), podľa § 11 ods. 3, § 16 ods. 3 vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z. z. na účet ustanoveného advokáta Mgr. Ota Salokyho(...), do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia.“

II.

7. Z rozsudku krajského súdu č. k 4 S 54/2014-64 z 5. marca 2015 vyplýva, že ním bola zamietnutá žaloba sťažovateľky proti žalovanému.

Podľa konštatovania krajského súdu „Krajský súd podľa § 244 a nasl. ust. Občianskeho súdneho poriadku preskúmal napadnuté rozhodnutie žalovanej i konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu a z dôvodov uvedených v žalobe (§ 250j ods. 1 O. s. p.), vypočul účastníkov konania, oboznámil sa s obsahom administratívnych spisov a ostatným spisovým materiálom a dospel k záveru, že žaloba je dôvodná.“

Podľa ďalšieho konštatovania krajského súdu sa v administratívnom spise nachádza zápisnica o prejednávaní priestupku z 18. decembra 2013. Do tejto zápisnice sťažovateľka uviedla, že na výsluchu svedkyne [REDAKOVANÉ] netrvá, že si to rozmyslela. Na otázku, čo sa malo výsluchom svedkyne preukázať, odpovedala, že svedkyňa by len mohla potvrdiť, že u nej dvakrát toho roku prespala kvôli hluku.

Podľa názoru krajského súdu žaloba bola podaná nedôvodne. Z obsahu administratívneho spisu a z rozhodnutí správnych orgánov vyplýva, že sťažovateľka sa dopustila zavineného konania tým, že spôsobovala búchaním hluk, čím rušila obyvateľov bytového domu. Výpovedami svedkov sa potvrdilo, že hluk sa ozýva z bytu sťažovateľky, pričom aj krajský súd je toho názoru, že hluk v takomto rozsahu a čase nespôsobila porucha vykurovacieho systému bytového domu. Sťažovateľka býva v byte sama, a preto hluk

nemohol byť spôsobovaný inými osobami. Z administratívneho spisu jednoznačne vyplýva, že netrvala na výsluchu svedkyne [REDACTED].

8. Z rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 8 Sžo 145/2015 z 27. apríla 2017 vyplýva, že ním bol potvrdený rozsudok krajského súdu č. k. 4 S 54/2014-64 z 5. marca 2015.

Podľa konštatovania najvyššieho súdu sťažovateľka v odvolaní proti rozsudku krajského súdu inter alia namietala, že listom z 29. novembra 2013 navrhla vypočuť ako svedkyňu [REDACTED] na pojednávaní 18. decembra 2013. Prvostupňový správny orgán však svedkyňu na pojednávanie nepredvolal s tým, že sťažovateľka neudala okolnosti, pre ktoré má byť svedkyňa vypočutá. Zdôraznila, že nie je pravdou, že by na uvedenom pojednávaní vyhlásila, že si tento návrh rozmyslela a netrvala na vypočutí svedkyne. Dodala, že v zmysle § 32 ods. 1 a 2 Správneho poriadku mal prvostupňový správny orgán svedkyňu vypočuť aj bez jej návrhu.

Podľa názoru najvyššieho súdu sa krajský súd náležite a v súlade so zákonom vysporiadal so všetkými relevantnými námietkami sťažovateľky, pokiaľ ide o zistenie skutkového stavu, ako aj o zistenie protiprávneho konania z jej strany. Sťažovateľka nepredložila žiadne relevantné dôkazy, z ktorých by bolo zrejmé a preukázané, že sa schválnosťou tvoriacich predmet konania nedopustila. Naopak, z administratívneho spisu vyplýva, že sa predmetného konania dopustila, pričom nemôžu byť žiadne pochybnosti o vierohodnosti svedeckých výpovedí. Neopodstatnená je aj námietka, podľa ktorej o predchádzajúcom priestupku sťažovateľky spáchanom v roku 2011 nebolo dosiaľ právoplatne rozhodnuté, pretože najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 8 Sžo 60/2014 z 22. októbra 2015 potvrdil prvostupňový rozsudok o zamietnutí žaloby sťažovateľky.

III.

9. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

10. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľov. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, návrhy podané oneskorene, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

11. Sťažnosť treba považovať za zjavne neopodstatnenú.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (m. m. I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochabení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (napr. IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08)

12. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmavať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie veci všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

13. Jadrom sťažnosti sú tri konkrétne námietky sťažovateľky. Namieta predovšetkým, že prvostupňový správny orgán nevykonal ňou navrhovaný výsluch svedkyne [REDACTED], ktorá by potvrdila, že v noci z 19. na 20. mája 2013 spala sťažovateľka u svedkyne, a preto nemohla 20. mája 2013 o 04.45 h spáchať priestupok. Ďalej vyčíta krajskému súdu protirečenie v písomnom vyhotovení jeho rozsudku z 3. marca 2015, v ktorom sa v rozpore so skutočnosťou uvádza, že sťažovateľka bola krajským súdom vypočutá a že jej žaloba je dôvodná, hoci z ďalšieho odôvodnenia rozsudku je zrejmé, že krajský súd považoval žalobu za nedôvodnú. Napokon najvyššiemu súdu vytýka konštatovanie, že v čase jeho rozhodovania bolo už súdne preskúmanie skoršieho priestupkového konania vedeného proti nej právoplatne skončené, z čoho vyvodzuje arbitrárnosť rozsudku najvyššieho súdu, absenciu spravodlivého procesu a porušenie práva na spravodlivé súdne konanie a na rovnosť strán.

14. Ani jednu z uplatnených námietok nepovažuje ústavný súd za dôvodnú.

V súvislosti s namietaným nevypočutím svedkyne [REDACTED] sa javí ako podstatné, že na pojednávaní prvostupňového správneho orgánu konanom 18. decembra 2013 sťažovateľka podľa obsahu zápisnice o prejednávaní priestupku uviedla, že na výsluchu

svedkyne netrvá, že si to rozmyslela, pričom na otázku, čo sa malo výsluchom svedkyne preukázať, odpovedala, že táto by mohla len potvrdiť, že u nej dvakrát toho roku prespala kvôli hluku. Hoci sťažovateľka popiera, že by na pojednávaní prehlásila, že na výpovedi svedkyne netrvá, žiaden dôkaz, ktorý by preukazoval nepravdivosť protokolovaného znenia jej prednesu, neponúkla, resp. nepredložila. Podstatné je tiež, že sťažovateľka v písomnom podaní, ktorým výsluch svedkyne navrhla, vôbec neuviedla, na aké okolnosti ju žiada vypočuť. Na dotaz prvostupňového správneho orgánu na pojednávaní uviedla len, že svedkyňa má potvrdiť, že sťažovateľka u nej dvakrát prespala kvôli hluku, pričom konkrétne dátumy neuvádzala. Inými slovami, z dôkazov, ktoré mal ústavný súd k dispozícii, vyplýva, že sťažovateľka výsluch svedkyne navrhla na účel preukázania jej obrany, podľa ktorej ona hluk nespôsobovala, ba práve naopak, aj sama ním trpela, v dôsledku čoho musela dvakrát prenocovať u svedkyne. Nič teda nenasvedčovalo tomu, že by sa výsluchom tejto svedkyne malo preukázať „alibi“ sťažovateľky na čiastkový skutok z 20. mája 2013. Za tohto stavu ústavný súd nevidí nijaké pochybenie v postupe prvostupňového správneho orgánu.

Čo sa týka namietaného protirečenia v písomnom vyhotovení rozsudku krajského súdu z 3. marca 2015, v ktorom sa v rozpore so skutočnosťou uvádza, že sťažovateľka bola krajským súdom vypočutá a že jej žaloba je dôvodná, hoci z ďalšieho odôvodnenia rozsudku je zrejmé, že krajský súd považoval žalobu za nedôvodnú, treba uviesť, že celkom nepochybne ide o chyby v texte odôvodnenia rozsudku krajského súdu, keďže sťažovateľka krajským súdom nebola vypočutá (konalo a rozhodlo sa bez nariadenia pojednávania) a krajský súd dospel k záveru o nedôvodnosti žaloby. Očividne ide o technickú chybu pri vyhotovovaní písomného znenia rozsudku. Tomuto pochybeniu chýba ústavnoprávny rozmer a nespôsobuje nezrozumiteľnosť a nejasnosť záverov krajského súdu.

Navyše treba v tejto súvislosti poznamenať, že uvedenú vadu rozsudku krajského súdu sťažovateľka v podanom odvolaní (ako to vyplýva z rozsudku najvyššieho súdu) nevytýkala a nedomáhala sa nápravy v tomto smere. Rovnako nepodala ani návrh na opravu odôvodnenia rozsudku.

Pokiaľ ide o námietku, podľa ktorej najvyšší súd konštatoval, že v čase jeho rozhodovania bolo už súdne preskúmanie skoršieho priestupkového konania vedeného proti sťažovateľke právoplatne skončené, z čoho sťažovateľka vyvodzuje arbitrárnosť rozsudku najvyššieho súdu, absenciu spravodlivého procesu a porušenie práva na spravodlivé súdne konanie a na rovnosť strán, treba uviesť, že postup najvyššieho súdu bol správny. Už samotná formulácia tejto námietky zo strany sťažovateľky je celkom neakceptovateľná, lebo sťažovateľka tvrdí, že v podanom odvolaní namietala, že o jej predchádzajúcom priestupku v roku 2011 nebolo právoplatne rozhodnuté, hoci v skutočnosti mala na mysli, že v čase podania žaloby nebolo právoplatne skončené súdne prieskumné konanie týkajúce sa jej skoršieho právoplatného odsúdenia za priestupok v správnom konaní. Navyše najvyšší súd rozhodoval podľa skutkového stavu existujúceho v čase jeho rozhodovania, a preto správne a právom konštatoval, že v uvedenom časovom momente bolo už súdne prieskumné konanie právoplatne skončené.

Možno zhrnúť, že závery najvyššieho súdu sa nejavia ako arbitrárne, ale ani ako zjavne neodôvodnené. Na tomto konštatovaní nič nemení skutočnosť, že sťažovateľka má na vec odlišný názor.

15. Berúc do úvahy uvedené skutočnosti, ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to vyplýva z výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. októbra 2017